

Det er også fuldstændig klart, at den offentlige repræsentant på lige fod med de øvrige bestyrelsesmedlemmer har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold, som er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte drift.

Så der er ikke, som man kunne få indtrykket af, tale om, at de offentlige repræsentanter sidder uden nogen som helst form for pligter og ansvar i den sammenhæng. De har både pligter og ansvar, og de skal bl.a. påse, at love og gældende regler overholdes, og de skal også påse, at den finansielle virksomhed udvikles tilfredsstillende.

Det er i øvrigt hele bestyrelsens opgave, altså hvert enkelt bestyrelsesmedlems pligt og ansvar, og der er altså mulighed for direkte at orientere Finanstilsynet, og der er pligt til at orientere Finanstilsynet, hvis der er forhold, som er af betydning for virksomhedens fortsatte drift.

Og det er klart, at et hvilket som helst bestyrelsesmedlem inklusive den offentlige repræsentant også kan henvende sig til en minister, hvis de føler, at det er nødvendigt, for det er faktisk ikke forbudt.

Kirsten Jacobsen (FP):

Folk kan gøre alting frivilligt, og det kan almindelige borgere også! Men her handler det altså om, at man markedsfører et system over for befolkningen, hvor man siger, at den offentligt udpegede repræsentant i dette system er dets vagthund, og at borgerne så den ene gang efter den anden opdager, at det går galt i det system.

Og derfor spørger borgerne selvfølgelig sig selv: Hvor er vagthunden henne? Og hvad har vagthunden lavet? Og dér er det, jeg synes, at det er uacceptabelt, at den vagthund hverken har tænder eller evne til at gø og bare er en slags logredyr, som gerne vil være flink og være gode venner med resten af bestyrelsen og derfor opfører sig ordentligt. Det er sådan, det foregår i virkeligheden.

Men ministeren kan være helt sikker på, at de nødvendige spørgsmål om, hvor mange gange den pligt, ministeren omtalte, er blevet brugt i hvert enkelt institut for sig gennem de sidste fem år, vil blive stillet, og så kan vi jo ved andenbehandlingen se, hvilke voldsomme tal det er, og så kan vi sammenholde dem med oplysningerne om de institutter, hvor det er gået galt.

For det er jo selvfølgelig ikke rimeligt, at den offentlige repræsentant henvender sig, hvis alt går efter bogen. Men vi har stribevis af eksemp-

ler på institutter, hvor det ikke er gået efter bogen, og den oplysning vil jo være interessant, og jeg håber ikke, at ministeren vil sende os det svar, at det er omfattet af bank- og sparekasselovens § 50 osv., og at det derfor er hemmeligt, så vi ikke kan få det at vide.

Det kunne jeg faktisk godt tænke mig, for det vil jo være rigtig interessant, at ministeren kan stå heroppe og slynge ud, hvilken pligt man har til at henvende sig, hvis noget går galt, hvis vi ikke kan få oplyst, om man så også gør det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forhandling om redegørelse nr. R 14: Trafikministerens redegørelse af 26. februar 1997 om trafikikkerhed på de danske veje. (Redegørelsen anmeldt 26/2 97. Redegørelsen givet 26/2 97. Meddelelse om forhandling 26/2 97).

Forhandling

Erling Christensen (S):

Udviklingen i biltrafikken fra 1970 til nu viser en stigning på 80 procent. Og ser vi på udviklingen i trafikulykker i samme tidsrum, så var der i 1970 næsten 1.300 dræbte, men i 1995 kun 582 dræbte og ifølge den foreløbige opgørelse i 1996 522 dræbte. Den udvikling skal vi fortsætte, og vi skal ville midlerne.

Regeringens handlingsplan for trafikikkerhed er en opfølgning af Færdselsikkerhedskommissionens strategiplan fra juni 1996.

Indsatsen skal koncentreres om fire hovedområder: